

البنك العربي العربي
وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
كتب التدارك للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بفروع الديرة

دنبحو دمالي حقوقو متعلق مهم تنبيهات

تصنيف

حافظ نور أحمد دين سلازري

المكتبة التعاونية للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بفروع الديرة
هاتف: ٤٣٩١٩٤٢ فاكس: ٤٣٩١٨٥١ ص.ب. ١٥٤٤٨٨ الرياض ١١٧٣٦
حساب رقم: ٤٠٩٢٤٠٠ شركة الراجحي المصرفية فرع سلطنة

Ketabton.com

دبئحو دمالى حقوقو
(البشتو)

متعلق

مهم تنبيهاٲ

تصنيف

حافظ نور اءمد دين سلارزي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مكتب توعية الجاليات بغرب الديرة ، ١٤٢٣ هـ

ح

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

سلارزي ، حافظ نور أحمد دين

التبهيهاا المهممة فف فقوق النساء / حافظ نور أحمد دين

...ص...سم

ردمك : ١ - ٣ - ٩٣٩٧ - ٩٩٦٠

(النص باللغة البشتو)

١ - المرأة في الإسلام أ - العنوان

١٤٢٣/٦١٩٧

ديوي ٢١٩.١

رقم الإيداع : ١٤٢٣/٦١٩٧

ردمك : ١ - ٣ - ٩٣٩٧ - ٩٩٦٠

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰی نَبِیْنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلٰی اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِیْنَ . وَبَعْدُ :

په عامو مسلمانانو کښې او خاص په پښتنو کښې چه د پخوانی
کفری زمانې نه کوم عادات پاتې دی او هم هغسی چلیږی
دهغوی نه یو ښځو ته میراث او نور مالی حقوق لکه مهر وغیره
نه ورکول دی- او دا کفری عادات دومره عام شوی دی چه اوس
یی څوک دسره گناه نه حسابه وی او دا یی خیال هم نه وی چه ما
یا زما پلار نیکه د چا حق قبضه کړی دے نو په دی مختصر
مضمون کښې دی موضوع ته کتنه شوی ده او دقرآن کریم او
د حدیثو په رنډاکی ددی خطر ښکاره کړی شوم دے ددی سره
سره ځنی نور هغه ظالمانه عادات هم بیان شوی دی کوم چه اکثر
دښځوسره تعلق لری. الله تعالی د مونږ ته توفیق راکړی چه مونږ
پری خپل ځان پوهه کړو او دهر قسم حرامونه خپل ځان وساتو.

نور احمد دین سلارزی

ریاض سعودی عربستان

د حرامو نه ځان ساتل

عن أبي هريره رضى الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: إن الله طيب لا يقبل إلا طيباً، وإن الله أمر المؤمنين بما أمر به المرسلين، فقال: ((يا أيها الرسل كلوا من الطيبات واعملوا صالحاً إني بما تعملون عليم))

((وقال: يا أيها الذين آمنوا كلوا من طيبات ما رزقناكم))

(ثم ذكر الرجل يطيل السفر أشعث أغبر يمد يديه إلى السماء: يارب يارب: ومطعمه حرام، ومشربه حرام، وملبسه حرام، وغذئ بالحرام، فإني يستجاب له) رواه مسلم:

د ابو هريره رضى الله عنه نه روايت دے ، فرمائي چه رسول الله

صلى الله عليه وسلم فرمايلى دى - يقيناً الله تعالى پاك دے او

صرف هم پاك شے قبلوى ، او الله تعالى مؤمنانو ته دهغه څه

امر كړے كوم يئ چه پيغمبرانو ته كړے دے ، نو پيغمبرانو ته يئ

فرمايلى دى :

ا پيغمبرانو دپاك رزق نه خوراك كوي او نيك عمل كوي پيشكه

څه پوهه يم په هغه څه چه تاسي يئ كوي : او فرمايلى يئ دى :

اے مؤمنانو خوري دپاك هغه څه نه چه مونږ درله رزق در كړے

دے ، بيا پيغمبر ديو سپرى ذكر او كړو چه هغه يولرى مسافر

وی، بېرسره گرد الووده وی، لاسونه یی آسمان ته اوچت کړی وی، وای اے ربه، اے ربه، یعنی ښه په عاجزي سوال کوی خو حال یی دا وی چه خوراک یی حرام وی څښاک یی حرام وی لباس یی د حرامو وی، او په حرامو لوی شو وی نو څه رنگه به دهغی سوال قبول کړی شی .

د دی حدیث نه معلومه شوه چه د سوال دقبلیدو دپاره یو بنیادی شرط دخوراک حلالواله دے، ملاعلی قاری په مرقات کښی فرمایلی دی

(للدعاء جناحان اكل الحلال وصدق المقال)

(المرقات ج ۵ ص ۱۸۹۰) ددعا دپاره دوه وزرے دی، یو حلال خوراک اوبل رښتیا وینا-

دبعضی اهل علمو نه نقل شوي دی چه شیطان وایئ :

(خصلة واحدة أريدها من ابن آدم ثم أخلى بينه وبين مليريد من العبادة، اجعل كسبه من غير حل ان تزوج، تزوج من حرام وان افطر افطر على حرام، وان حج حج على حرام.

ترجمه: چه څه دښنی آدم نه صرف یو خوئی غواړم او بیا هغه پریردم هر هغه عبادت ته چه هغه یی غواړی، څه د دے رزق او کسب د حرامو نه کوم نو چه کله بیا واده کوی هغه به د حرامو

نه وی که روژه ماتوی هغه به په حرامو وی، او که حج کوی نو په حرامو به یی کوی

(إرشاد العباد لإستعداد يوم المعاد ص ۱۱۷)

همداراز په معجم الصغير طبراني کښ د عبد الله بن عباس رضی الله عنهما نه روایت دے چه سعد بن ابی وقاص رضی الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته پا څیدو او ورته یی اوویل - د الله نه سوال وکړه چه ما سوال قبلونکے جوړ کړی، نو هغه ته رسول الله صلی الله علیه وسلم او فرمایل :

يا سعد أطب طعامك تكن مستجاب الدعوة والذي نفس محمد بيده إن العبد ليقذف اللقمة الحرام في جوفه ما يتقبل منه عمل أربعين يوماً وأما عبد نبت لحمه من سحت فالنار أولى به:

اے سعد خوراک دے پاک کړه نو دعا به دی قبلېږی، په هغه ذات دزما قسم وی چه دمحمد روح دهغه په لاس کښی دے یقیناً کله چه یو بنده یوه نمړی دحرامو خپلی بښتی ته او غورزوی نو ددی دخلوینستو ورځو نیک عمل نه قبلېږی، او دکوم بنده غوښه چه په حرامو غټه شوی وه دهغی لپاره صرف اور مستحق دے.

ددى احاديثونه معلومه شوه چه د آخرت دخلاصى لپاره دنورو نيكو اعمالو سره سره د حرامونه بچ كيدل او ځان ساتل هم ضرورى دى ، لكه چه هم داسى يو مضمون د ابوهريره رضى الله عنه په حديث كى راغله هغه فرمائى چه رسول الله صلى الله عليه وسلم او فرمائيل

(أندرون من المفلس؟) قالوا: المفلس فينا من لا درهم له ولا متاع فقال: (إن المفلس من أمتي من يأتي يوم القيامة بصلاةٍ وصيامٍ وزكاةٍ، ويأتي وقد شتمَ هذا، وقذفَ هذا، وأكلَ مالَ هذا، وسفكَ دمَ هذا، وضربَ هذا، فيعطى هذا من حسناته، وهذا من حسناته فإن فُتيت حسناته قبل أن يقضى ما عليه، أخذ من خطاياهم فطرحت عليه ثم طرح في النار) (رواه مسلم)

ترجمه: اياتاسى پوهيرى چه مفلس څه ته وائي؟ اصحابو عرض وكړو چه په مونږ كى خو مفلس هغه څوك وى چه نه ورسره څه نقدى پيسى وى او نه څه سامان وى، بيغمبر ورتبه او فرمائيل ځما په امت كى اصلى مفلس هغه څوك دى چه د قيامت په ورځ د ځان سره [دير] لمونځونه روژى او زكاتونه راوړى ليكن په داسى حال كى چه دنيا كى يى يو چاته كښل

کړې وی، په چایي تهمت لگولې وی، دچایي مال خوړلې
وی، دچایي وینه توی کړې وی، څوک یې وهلې وی، نودی یو له به
د دی دنیکو نه ورکړې شی، او هغه بل له به تری هم د دی دنیکو
نه ورکړې شی، او که چرته ختم شی نیکی د دی، مخکی د
فیصلی کولو نه په دی باندی نو د دغه خلقو [مظلومینو]
گناهونه به راواغستل شی اوپه دی سپری به او غورزول شی او
بیا به جهنم ته گذار کړې شی.

په اولاد کښ عدل نه کول

اکثر خلق په خپل ژوند کښی خپل مال دولت تقسیموی لیکن دا
د خپل طبیعت او رواج مطابق ورکوی چه لو نړو ته خو بالکل
هیڅ نه ورکوی او په ځامنو کښی چه دکوم یو نه خفه وی هغه هم
ددی نه محروموی دا قسم کار ناروا او ظلم دے ځکه چه الله
تعالی فرمائی:

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا كُوْنُوْا قَوَّٰمِيْنَ بِالْقِسْطِ ۗ سُهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ
عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ اَوْ اِلْوَالِدِيْنَ وَالْاَقْرَبِيْنَ ۗ اِنْ يَكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيْرًا

فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِمَا ﴿ (النساء ۱۳۵)

ترجمه- اے مؤمنانو شیء مضبوط ودریدونکی پہ انصاف سره صرف د الله لپاره بیانونکی جو رشیء اگر که [دایان] ستاسو په نقصان کسبی وی یا د مور پلار او یا د خپلوانو، که وی هغه غنی یا فقیر نو الله پرے ډیر مهربانه دے.

په دے ایت کسبی الله تعالیٰ مؤمنانوته دا هدايت او کړوچه هروخت به د انصاف او عدل نه کاراخلي-اگر که دا خطر ه وی چه د انصاف کو لو په صورت به تاسو ته یا نورو ته نقصان ورسیري ، ځکه چه چاته د نقصان رسیدلو خطر ده په هغی باندي الله تعالیٰ ستاسی نه ډیر مهربانه دے نوهغه به ورله دبل ځایی نه عوض ورکړي . همداراز په بخاری مسلم کسبی دنعمان بن بشیر رضی الله عنه نه حدیث دے هغه فرمائي چه زما پلار ما ته څه برخه دخپل مال نه را کړه نو زما مور عمره بنت رواحه ورته او وئیل: تر هغه پورے نه راضی کیرم تر څو چه په دے باندے رسول الله صلی الله علیه وسلم گواه مقرر نه کړے نو زما پلار پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته راغے چه ځمالپاره یی په را کړل شوی مال

باندی گواہ مقرر کری، نوبیغمبر علیہ الصلاہ والسلام ورتہ
اوفرمائیل: **أکل ولدك نحتت مثله؟**

ایا تا تولو بچوتہ ہم داسی ورکری دی؟

نوزماپلارورته اوویل چه نہ، نوبیغمبرورته اوفرمائیل

(فبانی لا ا شہد علی جور) خہ پہ ظلم گواہی نہ کوم. یعنی

نورپریخود ل اویوئوئی لہ دخیل مال نہ خہ ورکول دا ظلم دے

اوپہ داسی ظلم خہ گواہی نہ کوم، بیای پی پہ اخرکبسی اوفرمائیل

(اتَّقُوا اللَّهَ وَاعْدِلُوا فِي أَوْلَادِكُمْ) دالہ نہ ویریریئ اوپہ خیل اولاد

کبسی عدل اوانصاف وکری، نعمان وائی چه دیغمبرددی زورنی

نہ روستہ زماپلارزمانہ ہغہ مال بیرتہ واخستلو (بخاری ۲۵۸۶)

نود رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم ددی حکم نہ معلومہ شوہ چه

کہ اولاد ہلکان وی اوکہ جینکی دہغوی ترمینخہ عدل اوانصاف

ددولت پہ تقسیم او علاوہ نورو معاملاتوکبسی فرض اوضروری

دے. قرطبی دامام طاووس پہ بارہ کبسی لیکلی دی چه کله بہ

ہغی تہ دیو سری پہ بارہ کبسی اوویل شو ہغہ پہ خیلو بچوکبسی

فرق کوی اویوپہ بل غورہ کوی نوہغی بہ ورتہ فرمائیل

(أَفْحَمُ الْجَاهِلِيَّةَ يَبْغُونَ) ایاداخلق دکفردزمانی حکمونہ او

عادتونه لټوی؟ نو طاؤوس رحمه الله به ویل چه چاله دا جایز نه دی چه په خپل اولاد کښ فرق او کړی او که داسی یی او کړه نو دهغه دا کار به نه نافذ کیږی ، (القرطبی ج ۶ ص ۲۰۲)

بی انصافه وصیت کول ، ،

دیرخل د پښتنوپه نظام کښ چه کله دیو سړی د مرگ وخت رانژدے شی هغه په دغه وخت کښی دخپل مال اودولت په باره کی وصیت کوی چه دهغی په زریعه ترینه خپلی خویندے اولونړه مکملی دمیراث نه محرومی کړی او په نتیجه کښ ددی سړی دا اخری عمل دظلم اوزیاتی یوه مجموعه شی .

اول خوپه دی دټولو علماو اتفاق دے چه یو مسلمان کله په خپل مال دولت کښ د پسماندگانو دپاره وصیت کوی نو دا وصیت صرف په دریمه برخه کښ صحیح دے ځکه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

(ان الله قد أعطی کل ذی حق حقه ألا لا وصیة لوارث)

(ابوداؤد)

بیشکه الله هریو حقدارته دهغه حق ورکړے دے نو د وارث دپاره وصیت نشته ، ددے حدیث نه خو مطلق وصیت نه کول

معلومیبری لیکن دسعدین ابی وقاص رضی اللہ عنہ پہ حدیث
کی راغلی چہ پیغمبر ہغہ تہ فرمایلی وو
(فالثلث والثلث کثیر) (بخاری، مسلم)

ددریمی برخی و وصیت او کپہ اودا غورہ دے . پہ دے اساس
علماء وئلی دی چہ کہ یوسری دمرگ پہ وخت کنبں دخیل
دولت دتقسیمولو غلط وصیت وکپواو وارثانو تہ یی دھغوی
حصہ ورنہ کپہ لکہ لونپہ اوخوئندے نودغہ وصیت بالکل باطل
دے او دھغہ دمرگ نہ وروستو هغوی تہ دا حق حاصل دے چہ د
خیل حق لپارہ دعوه اوکپری او حاصل یی کپری ((فقه السنه،
ج ۴ ص ۳۷۵)) . دا خود دنیاوی قضاوت او فیصلی خبرہ ده
اوس دا چہ دھغہ سپی دقران اوحدیث پہ رنپراکنبں خہ سزاده
کوم خوک چہ دادظلم وصیت کوی اوخوئندو لونپوتہ پکنبں برخہ
نہ ورکوی، چا چہ دا دظلم وصیت کپے دے ددی متعلق اللہ
فرمایلی!

﴿ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةٍ مِنَ اللَّهِ ﴾ (النساء ۱۰۱۲) الایة

ترجمہ: نہ به وی دا وصیت کونکے ضرر رسونکے چاتہ پہ دے
وصیت سرہ ، او داداللہ تعالی یومضبوط حکم دے وصیت

کونکی تہ. عبداللہ بن عباس رضی اللہ عنہما فرمایئے

(الإضرار بالوصية من الكبائر) (القرطبي ج ۵، ص ۶۸)

د وصیت پہ ذریعہ چا تہ ضرر رسول دا دغتو گناہونونہ دی

او رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم فرمایلی دی

(إن الرجل ليعمل بعمل أهل الخير سبعين سنة فإذا أوصى جاف في وصيته فيختم له بشر عمله فيدخل النار وإن الرجل ليعمل بعمل أهل الشر سبعين سنة فيعدل في وصيته فيختم له بخير عمله فيدخل الجنة) (ابوداؤد، ترمذی)

ترجمہ: ڊیر ڄلہ یو سرے او یا کالہ دنبو خلقو عمل کوی لیکن کلہ چہ (دمرگ پہ وخت کی) وصیت کوی نو پہ هغی کی ظلم او کپی (یعنی بعضی ڄامنو یا لونپو تہ میراث ورنہ کپی) نو ددی سرپی خاتمہ پہ شر او ناکارہ کار او لیکل شی او دهغی پہ اساس اور تہ داخل کرے شی، او بل سرپی او یا کالہ دناکارہ خلقو عمل کرے وی لیکن دو وصیت کولوپہ وخت کی عدل او انصاف او کپی

(حقدار تہ خپل حق ورکپی) نو ددی خاتمہ پہ بنہ او نیک عمل و لیکل شی او پہ نتیجہ کی دا جنت تہ داخل کرے شی۔ ددی قرانی ایت او حدیث نہ مونرتہ دبی انصافہ وصیت سزاء معلومہ

شوه نوپه دی اساس مسلمان له پکاردی چه کله په خپل ژوند کښ خپل مال او دولت تقسیموی په هغی کښ د عدل او انصاف نه کار واخلي او لوڼو ته پکښ هم خپله برخه ورکړی ځکه چه د مرگ نه روسته د دی صرف نیک عمل پکار راځی او عدل او انصاف د نیکو اعمالو یو اعلیٰ قسم دے .

دمیراث په تقسیم کی زنانوته میراث نه ورکول ،

د کفر په زمانه کی دارواج او قاعده وه چه میراث به صرف متور نارینه ته ورکړل کیده او ویل به شو چه:

(لا يعطى) (المیراث) إلا من قاتل علی ظهور الخیل وطاعن بالرمح، وضارب بالسيف) (الدر المنثور، ۲. ص ۲۱۷ عن ابن عباس) ترجمه . میراث به صرف هغه چا ته ورکول کیږی چه د اسونو په شاگنا نو جنګ کوی، په نیزو گذارونه کوی، او په توره وهل کوی- که دنن زمانی احوال اورواجونه او گورو نودا هم د دغه کفری عاداتو نه څه لری نه دی په اوسنی زمانه کی چه د پښتنو په ټولنه کښ کله پلار مړشی نو بعضی ورونه خوبالکل خویندے د سره خبروی هم نه اوپه خپلو کی د پلار میراث تقسیموی ،

بعضی نورورله خه چل او حيله جوړه وی خویندے را او غواړی اودهغوی نه تپوس کوی چه تاسی زمونږ نه حق غواړی او که نه ؟ خو که چرته یی ترینه هغه او غواړی او خه جرات او کړی او دخپل حق مطالبه او کړی نوهغه بیا ټول عمر دپلار او ورونږو په کوربنده وی ، نومجبوراً اکثره زاننه دخپل حق مطالبه نه کوی اگر که په خپله ډیرے مجبوره وی ،

داتول ظلم او حرام کار دے چه زمونږ په معاشره کښ عام شوم دے اود دے حدته رسیدلے دے چه څوک یی دسره گناه نه حسابوی په داسی حال کی چه دقرآن بندکاره ایت مونږ ته وایی

﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ

مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا

مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ (النساء ٠٠٧)

ترجمه: دسرودپاره [مقررہ] حصه ده دهغه خه نه چه مور پلار او خپلوانو په میراث کښ پریښودلی وی اودښځو دپاره هم مقررہ حصه ده دهغه خه نه چه مور پلار او خپلوانو پریښودلی

وی، دهغه څه نه چه کم وی ددغه نه او که ډیر وی دا یو مقرر شوی
برخه ده . اورسول الله صلی الله علیه وسلم فرمائی
(أُحْرَجَ مَالُ الضَّعِيفِينَ الْمَرْأَةِ وَالْيَتِيمِ) (صحيح ابن حبان)
حکم درته کوم چه ددوو کمزورو مال ته به نه نژدی کیري چه هغه
زنانه او یتیم دے، او دا ځکه چه د دوی د الله تعالی نه بغیر بل
څوک دتپوس نه وی او دوی په خپله دخپل حق تپوس نه شی کولی
نو ځکه پیغمبر علیه الصلاه والسلام ددوی ځانگړی یادونه
وکره- په یو بل حدیث کسب رسول الله صلی الله علیه وسلم
فرمائی

(أَيْمَانُ رَجُلٍ ظَلَمَ شَبْرًا مِنَ الْأَرْضِ ، كَلَفَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ
يُحْفَرَهُ بِهِ سَبْعَ أَرْضِينَ ، ثُمَّ يَطْوِقَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يَقْضَى
بَيْنَ النَّاسِ) (مسند احمد، طبرانی، صحيح الترغيب ۱۸۶۸)
کوم یو سړی دیوی لویشت په مقدار په ظلم دچا زمکه و نیوله
الله به یی مجبوره کړی چه دا اوکنی تر اوه زمکو پورے لاندے ،
اوبیا به ورته دا ټوله ورپغاړه کړی په ورځ د قیامت، تردے چه
د خلقو په مینځ کی فیصله وشي. مسلمانان وروره دا هغه وعیدونه
اواختارونه دی چه بنځوته دمیراث نه ورکونکو متعلق راغلی
دی اوس ته د ځان سره فکر وکره چه ته دکومی زمکے نه غله او

دانه خورے ایا په دے کښ ستاسره ستا د خوئندو حق شته او که نه؟ یاد اچه ستا پلار چه کله تاته په میراث کښ پریخودله نو دهغه سره پکښ دکومے زنانه حق وو او که نه؟ دا دوه داسے اهم تپوسونه دی چه ډیر لگک خلق به ددے په نفی کښ جواب ورکړی او په مال دولت کښ به ورسره دچا برخه نه وی پاتی شوم، او د اکثر و خلقو دا حال دے چه په زمکه کښ به ورسره ضرور دخوئندو یا دپلار دخوئندو حصه موجوده وی، لیکن دا مسلمان به ځان دجنت تهیکدار حسابوی اودا د بل چا مال خوړل به ورته دسره گناه نه ښکاری !! لهدا په هر مسلمان لارم دی چه هر حقدار ته د هغه حق ورکړی د دی دپاره چه داخرت په هغه سخته ورځ کښ پیا رسوا او مخ تورن نه شی، په هغه ورځ نه بیا مال پکاریری او نه اولاد، اونه خپله ښځه، ((یوم لا ینفع مال ولا بنون إلا من أتى الله بقلب سليم)) (الشعراء ۸۹۶) ترجمه: په دغه ورځ به مال اوځامن نفع نه رسوی مگر هغه چاته چه په روع زړه الله تعالی ته راغله وی. همدا راز رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی ((إن من شر الناس منزله عند الله يوم القيامة عبد اذهب آخرته بدنیا غیره)) (ابن ماجه عن أسامة ابن زید) بیشکه

دقیامت په ورځ به دالله تعالی په نزد بدترین مقام دهغه بنده وی
چه خپل اخرت یی دبل چا د دنیا دپاره بریاد کړی وی. نو هسے
نه چه ته هم دخپل اولاد دپاره خپل اخرت تباہ کړی.

مهرنه ورکول

دمهر په معامله کی هم دبنځی سره له هری خوا زیاتے کیری .
په اکثر و علاقو کی دارواج وی چه دجینی سرپرست او د هلك
دکور خلق په یو خاصو روپو بانندی متفق شی هغه ترینه واخلی
اوبیاچه کله دنکاح ترلو وخت راشی نوبیا په مهر کی زمکه
مقرر کړی اویاد (مهر فاطمه) په نوم نورنومے مهر مقرر کړی او
هغه مخکنی روپی ترینه دجینی پلاریا ورور ځان له واخلی او
دے له تری هیڅ نه ورکوی او حال دا چه الله تعالی فرمایي .

﴿ وَآتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ مِحْلَةً ﴾ (النساء ۰۰۴)

ترجمه: بنځو له دهغوی مهرونه بنه په خوشحالی سره
ورکړي.

اوداحکم پلار اوخاوند دواړوته دے اوبل طرف ته ورله

خاوند هغه زمکه تش په نوم په مهر کی مقرر کړی وی
اوبیا یی ورله نه ورکوی لهدا ددے غریبی سره دهر طرف
نه زیاتر وشی . اول خودا روپیئ که دمهر په نوم وی یاد بل
خه په نوم داصرف ددی جینی حق دے په پلار لارم دی چه
دا هغی له ورکړی ، ددی خوړل حرام دی ، حکه کله چه
خوک یوه خور یا لور غته کړی اوبیا یی په بنه اسلامی
طریقه سره واده کړی دهغی متعلق رسول الله صلی الله
علیه وسلم فرمایئ

(من كان له ثلاث بنات أو ثلاث أخوات أو بنتان أو أختان
فأدبهن وأحسن إليهن وزوجهن ، فله الجنة)
(ابوداؤد، صحیح الترغیب للالبانی رقم ۱۹۷۳)

دچاچه دری لونړه یادری خوئندی یا یی دوه لونړه یادوه خوئندی
وی او هغوی ته یی بنه ادب او بنوده او بنه یی ورسره او کړه اوبیا
یی چا ته په نکاح ورکړے ، نو ددی سپری لپاره جنت دے- او په یو
بل روایت کی راغلی

(من عال جاريتين حتى تبلغا ، جاء يوم القيامة أنا
وهو كهاتين) (وضم أصابعه) (رواه مسلم)

چاچه ددوؤ جینکو سرپرستی او تربیت او کړو تر دی چه هغه لوی شوی نودا به په قیامت کښی زما سره داسی وی [په دی وخت] پیغمبر صلی الله علیه وسلم گوتی یو ځای کړی - یعنی زما سره به په جنت کی یو ځایی اوسیری،

ددی په شان نور ډیر احادیث دی چه دهغوی نه معلومیری چه څوک ددوؤ جینکو ښه تربیت او کړی اوبیا یی په شرعی طریقی سره چا ته واده کړی نور رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایئ چه زما سره به ددوؤ گوتو په شان یو ځای په جنت کی اوسیری،

لیکن افسوس چه دنن وخت مسلمانانو په یو څو روپو دا عظیم اجر او ثواب شاته غورزولے دے اولږه دنیا یی اسره کړی ده، نو پلاریا ورور له دا جائزه دی چه خپله لور یا خور دغوا اوبزے په شان خرڅه کړی بلکه شرعی طریقه داده چه دجینی دور کولو په وخت او دمهر معلومولو په وخت دهغه نه تپوس وشی، او دهغه په مشوره دنکاح انتخاب وشی او مهر مقرر کړے شی، او دمهر د اخیستلو نه روسته هغه ټول هم دغه جینی ته حواله کړے شی بیا دهغه خپله خوښه ده چه پلار لره یی ورکوی یا خاوند له اویایی دخپل ځان سره ساتی . پاتی شو هغه خاوند چه دنکاح په

وخت کنبس بنہئی له په مهر کی زمکه، روپی، یاسره زرمقرر کړی او بیا یی ور له نه ور کوی نو دغه سړی خویو د دی ایت مخالفت او کړوپه کوم کی چه الله تعالی بنهئو له دمهر ور کولو حکم کړی دے اوبل طرف ته رسول الله صلی الله علیه وسلم د داسی سړی متعلق فرمایلی دی

(ایما رجُل تزوج إمراة علی ما قل من المهر أو کثر، لیس فی نفسه أن یؤدی إليها حقها، خدعها فمات ولم یؤد إليها حقها، لقی الله یوم القیامة وهو زان) (الطبرانی صحیح الترغیب للالبانی) (۱۸۰۷) کوم یو سړی چه په لگ یا ډیر مهر یوه بنهئو په نکاح واغستله او په زړه کی یی ددی مهر ادا کولو نیت نه وو، او د هوکه یی ورسره کوله، تردی چه دا سړی مړ شو او ددی بنهئو دغه حق یی نه وو ادا کړی، نو داسی به ورځ په قیامت الله تعالی ته دیو زناکار په صفت کی پیش کیږی.

د بنهئو بدلول

یو د هغه غلطو او جاهلی رواجونو نه چه په مسلمانانو کی او خاص په پښتنو کی عام شو د هغه د بنهئو بدل دے، او هغه دا چه یو سړی د بل سره دا لوظ او معاهده او کړی چه څه به

خپله لور یا خور ستاځوئ یا وروړله در کوم په دے شرط چه ته به
خپله لور یا خور زما ځوئ له راکوے یاد دے په مثال نور
صورتونه، دا کار د شریعت مکمل خلاف دے

ځکه چه په بخاری او مسلم، کنب د عبداللہ ابن عمر رضی اللہ
عنہما نه حدیث نقل دے هغه فرمایئ، چه

(نهی رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم عن الشغار):

ترجمه: پیغمبر د بنځو د بدلون نه منع کړے ده. امام نووی فرمایئ:
اجمع العلماء علی انه منہی عنه، ټول علماء په دی متفق دی چه
دا قسم نکاح ناجائز دے او منع ترینه شوے ده. او په دی کنب
بعضی خلق دمخکنب نه په بدل معاہده او کړی لیکن دنکاح
تړلو په وخت کنب هرے یوے جینی له یو څه مهر مقرر کړی، اول
خو د دے متعلق په سنن ابوداؤد کنب حدیث راغلے چه: ان
العباس ابن عبداللہ ابن عباس انکح عبدالرحمن ابن الحکم
ابنته وانکحه عبدالرحمن بنته وکانا جعلاً صداقاً. فکتب
معاویة إلی مروان یأمره بالتفریق بینهما وقال فی کتابه
لهذا الشغار الذی نهی عنه رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم.
ترجمه: عباس بن عبداللہ بن عباس او عبدالرحمن بن حکم
یوبل له خپله لونړه په نکاح ورکړے او هر یو ورله مستقل مهر هم

مقرر کرے وو، نو معاویہ رضی اللہ عنہ مروان بن حکم (دمدینے والی) تہ خط راولیرلو او حکم یی ورتہ پکنس کرے وو چہ د دغونکاح گانو جدائی راولی فسخ یی کری او ورتہ یی ویلی وو چہ دا خو ہم ہغہ شغار (بدل) دے دکوم نہ چہ پیغمبر منع کرے دہ، دویم داصرف ہسی حیلہ او اسلام سرہ چل ول دے

ڈکہ چہ اصلی اتفاق پہ بدل شوے وی او دا وروستہ مہر مقررول دشرعی حکم حلیہ او شکل بدلول مقصد وی .البتہ دلتہ بہ یو سوال دچا ذہن تہ راحی او ہغہ داچہ دشغار تعریف او وضاحت پہ اکثر و احادیثو کنبس داسے شوے دے. «ولیس بینہما صداق» یعنی دکوم بدلون نہ چہ پیغمبر منع کرہ ہغہ خو ہغہ بدلون دے چہ پہ ہغے کنبس د دوارو جینکو مہر نہ وی مقرر شوے، جواب دادے چہ دا وضاحت دحدیث د راوی سالم لہ طرف نہ شوے دے پیغمبر نہ دے کرے او دمخکی ذکرشوی حدیث نہ معلومیری چہ داسی قسم تعریف دبدل صحیح نہ دے او دا راوی پکنس خطاشوے دے .بل تولو خلقو تہ معلومہ دہ چہ ددے بدلون پہ نتیجہ کنبس بیا ددوارو جینکوسرہ خومرہ زیاتے کیبری، کہ دیوے سرہ خواخی یا سخرخلاف وی او جنگونہ ورسرہ کوی نو د دے

جینی۔ د پلار کورنی۔ د دے بدل د هغه بلے جینی۔ نه اخلی او په نتیجه کښ په دواړو خپل کورونه او ژوند گډوډ او مصیبت شی، د دے بحث نه مونږ ته دا هم معلومه شوه چه په روغه جوړه او بدو کښ کومه جینی ورکول کیږی هغه هم یو ناروا او حرام کار دے، ځکه چه هغه پر چاره د جوړے لپاره دغوا اوبزے په شاتته ورکول کیږی او بیا چه په هغه کور کښ د هغه کوم بد حال وی هغه هم د چانه پت نه دے !!

لهذا مسلمان ته پکار دی چه کله د بدل او هر یو کار د حرام والی نه خبر شی نو دهغی نه ځان وساتی. په اخر کی د الله تعالی نه سوال کوو چه مونږ ته په قرآن او په سنت د عمل کولو توفیق را کړی او د حق تابعداری مونصیب کړی. انه ولي ذالك والقادر علیه -

اللهم ارنا الحق حقاً وارزقنا اتباعه وارنا الباطل باطلاً وارزقنا اجتنابه ،

وصلی الله علی نبینا محمد وآله وصحبه وسلم .

تم بعون الله تعالی

۲ ۱ ۱ ۱ ۱۴۲۲ مساءً ليله الجمعة ،

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**